

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 4.

V Celovcu 15. aprila 1873.

XXII. tečaj.

Pridiga za II. povelikonočno nedeljo.

(Kako je Jezus svojo cerkev uravnal; gov. L. F.)

„Jezus je rekel farizejem: Jaz sem dobri pastir.“
Jan. 10, 11.

Vvod.

Danes se bere evangelije od dobrega pastirja. Jezus se je najrajši imenoval dobrega pastirja in je tudi bil. On je bil tisti dobri pastir, ki je prišel iz nebeških višav iskat zgubljeno ovco, to je človeški rod; on ni šel nas samo iskat, ampak tudi rešil nas je večne pogube. Kakor ves človeški rod, tako išče Jezus vsakega človeka, ki se zgubi v pregrehe, ga išče in kliče, da bi ga rešil. Zato je bil Jezus dobri pastir in se tako imenuje. — V katoliški cerkvi je pa že davno navada, da se duhovni imenujejo in kličejo pastirji; tako se kličejo fajmoštri dušni pastirji, škofje pa viši pastirji, rimski papež pa najviši dušni pastir. Kar je pa v katol. cerkvi že tako davno v navadi in bi rekel v splošni ali vesoljni navadi, to gotovo ni brez pomena in ni zastonj. Nikar zastonj ni se Jezus imenoval dobrega pastirja, nikar zastonj niso kristijani svojih duhovnov jeli imenovati dušne pastirje. Ali hočete pa vedeti, zakaj? vam tudi lahko povem. Zato se imenujejo pastirji, ker so njih opravila in njihove dolžnosti prav močno podobne tistim, ki jih imajo pastirji do svojih ovčic. Že sv. Petru je Jezus rekel: „Pasi moje ovce, pasi moje jagnjeta“, postavil ga je torej za pastirja. Kristus sam imenuje svoje verne ovčice, katerim je dal aposteljne za pastirje; On sam primerja v podobi svojo cerkev ovčjemu hlevu, čez kterega so postavljeni aposteljni in škofje za pastirje. Zato imajo škofje pri opravljenih pastirsko palico v rokah. Zotorej nikoli niso se verni kristijani spodtikali nad to besedo, ker jo imamo od Jezusa samega. Bili so radi in so se tudi imenovali verne ovčice, škofje in mašniki pa so jim bili dobri pastirji.

Še le v sedanjih časih se jamejo brezverni ljudje spotikati nad to besedo; nočejo spoznati škofov in mašnikov za svoje pastirje, ker jim nočejo biti verne, pokorne ovčice. Jezusovo cerkev hočejo razdreti, Jezusovo čredo pokončati, zato sovražijo pastirje, ker dobro vedó, če bodo vdarjeni pastirji, bodo razkropljene in podavljene ovce. Dobro vedó, da nič ne morejo opraviti, dokler se verni kristijani deržijo svojih pastirjev; zato imajo toliko skerbi in truda, da bi ločili pastirje od ovčic, to je: da bi vernim kristijanom vzeli ljubezen, spoštovanje in pokorščino do njihovih dušnih pastirjev. Če bi se kteremu še čudno zdelo, ali če še kteri ne bi mogel zapopasti, zakaj imajo ti ljudje tako zagrizeno sovraštvo do duhovščine, do škofov, do papeža, in zakaj vejo toliko hudega od njih povedati, dobrega pa nič, tega prosim, naj se le spominja teh besed: Kdor hoče ovce krasti, more najpred pastirja ubiti, ali pa ovce od tropa in pastirja ločiti. Na to, in edino le na to meri vse prizadetje in zvijačno poganjanje današnjih brezvercev. Kristijane hočejo ločiti od pastirjev, da bi jih ložej spravili v svojo pest. Ljubi poslušavci! razložiti vam hočem v današnji pridigi: Kako lepo je Kristus vredil svojo cerkev; kako previdno je skerbel za verne, da jim je dal za pastirje najprej aposteljne, potem pa škofe in mašnike; in kako srečni so katoliški kristijani, da imajo svoje dušne pastirje najpred najnižje in ti so fajmoštri in njih pomočniki, potem više, ti so škofi, in najvišega pastirja — namestnika Kristusovega na zemlji, rimskega papeža. — To pa hočem razložiti, ker spoznam za potrebno in ker tudi upam, da bote se svojih pastirjev deržali z večim zaupanjem, ko bote spoznali lepo ustanovo katoliške cerkve.

Razlaga.

Prav nekaj imenitnega imam vam razložiti, znotrajno vredenje katoliške cerkve; pa težko me bo to stalo! Rad bi videl, da bi me vsi zastopili, ker je ta nauk vsakemu potreben. Začnem s priliki. Kedar se primeri, da mora hišni gospodar, ki je svojo pohištvo ravnokar vredil, kam na pot, na pot v daljno deželo se podati, kaj bo storil? Ali bo vse popustil, meni nič, tebi nič? Mislim da ne, temuč, ker je skerben, bo skerbel za daljne dni. On bo vsakemu svojih hišnih rekel: Ti imaš to delo, uni pa uno delo zvesto opravljati, vsi pa imate pokorni biti in poslušati tega, ki ga postavim za oskerbnika. Njemu izročim vso oblast v moji hiši; kar bo on zapovedal, naj vam bo ravno tako, kakor da bi bil vam jaz zapovedal. Če je gospodarstvo tako obširno, da en sam ne more vsega pregledati, postavil bode več oskerbnikov, čez vse pa enega najvišega oskerbnika. To je menda vam jasno in zastopno. Sedaj pa poglejmo na Jezusa. — Tudi on si je napravil tako ve-

liko pohoščstvo, kteremu pravimo sv. kerščanska katoliška cerkev. Tudi on je moral zapustiti to svojo cerkev, ko je prišel čas, da je šel nazaj k svojemu Očetu. Ali jo je mar zapustil neoskerbljeno? Bog obvari! Bolj, kakor drugi gospodarji, bolj kot vsak človek, je Jezus skerbel za svojo ustanovo. Predenj je šel k Očetu, dal je svoji cerkvi oskerbnike in je postavil čez nje višega oskerbnika in svojega namestnika. Kdo ne vé, da je Jezus, dokler je učil, si zbiral učence, izmed njih si je izvolil 12 aposteljnov, med njimi je Petra postavil za prvega. Po svojem vstajenji je stopil med svoje aposteljne in jim govoril te besede: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji; torej pojditе in učite vse narode in kerščujte jih v imenu Očeta, in Sina in svetega Duha; učite jih spolnovati vse, karkoli sem vam zapovedal. In glejte! jaz sem z vami vse dni do konca sveta . . .“ „Kar koli bote zavezali na zemlji, zavezano bo tudi v nebesih, in karkoli bote razvezali na zemlji, razvezano bo tudi v nebesih.“

Kaj povejo te besede? Zastopne so dosti. Vso oblast daje aposteljnom; ukazuje jim: učiti, kerščevati, vezati, rešiti. Torej so bili aposteljni po Jezusovem vnebobodu oblastniki in oskerbniki, ki imajo vso oblast pa tudi dolžnost, vse tisto oskerbovati, kar bo treba, da se ohrani Kristusova cerkev in da se verni kristijani napeljujejo k zveličanju. Pa čujte! Kristus je storil še več; postavil je svoji cerkvi oskerbnika, še najvišega oskerbnika, svojega namestnika na zemlji. Hotel je imeti svojo cerkev edino, zato jej je dal poglavarja, enega, edinega, sv. Petra. To se je pa tako-le zgodilo: Neki dan reče Kristus k Petru: „Ti si Peter, skala, in na to skalo bom zidal svojo cerkev in peklenške vrata je ne bojo zmagale.“ Komu je Jezus rekel te besede? Petru, edino le Petru, in nobenemu drugemu aposteljnu ne. Na njem, je hotel zidati svojo cerkev, na njem, kakor na skali. —

Imamo pa še druge besede: „Tebi dam ključe nebeškega kraljestva, kar boš zvezal na zemlji, zvezano bo tudi v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, razvezano bo tudi v nebesih“; te besede je spet le Petru posebej govoril, torej le Petru dal najvišjo oblast. Tretja Jezusova beseda: 3krat ga vpraša Kristus: „Peter ali me ljubiš . . . Peter poterdi 3krat svojo ljubezen; Kristus mu pa reče: „Pasi moje ovce, pasi moje ovce, pasi moje jagnjeta“. Tudi druge aposteljne je postavil pastirje; Petra pa je postavil pastirja vseh pastirjev. Dal je cerkvi najvišega oskerbnika Petra, in temu vso oblast, pod njega je postavil druge aposteljne, in tudi njim je izročil veliko oblast; in slednjič je imel še učence, ktere je tudi poslal po svetu, rekoč: „Idite po celem svetu, učite, kerščujte“. Vidite trojni red, od Kristusa postavljen zato, da bi verne učili, za njih duše skerbeli, — Petra, aposteljne, učence. — Njim je Jezus rekel: „Kdor bo vas poslušal, mene posluša . . .“ Kristus je hotel, da bi njegova cerkev ostala na svetu, ostala do konca sveta; ti pa,

katere je Jezus postavil, niso ostali, ne Peter, ne aposteljni, ne drugi učenci.

Kristus je moral to vedeti, da bodo aposteljni umerli in da bo cerkev po smerti aposteljnove potrebovala pastirjev, in višega pastirja. To je Jezus vedel, pa tudi skerbel je za to. Dal je aposteljnomo oblast, postaviti si naslednike z besedami: „Kakor me je Oče poslal, tako vas pošljem . . . to je: storite, kar ste videli mene storiti“. Aposteljni so to tudi storili. Dokler so bili še živi, postavili so si naslednike ali škofe, tako sv. Pavel Tita in Timoteja, in so posvečevali duhovne ali mašnike po vseh kerščanskih soseskah. Tako je bilo tudi po smerti sv. Petra in drugih aposteljnov oskerbljeno za katoliško cerkev, da je imela svoje oskerbnike in pastirje. Kakor za časa aposteljnov, tako je še sedajne dni trojna versta pastirjev, ki pasejo Kristusove ovčice — najpred viši pastir ali pastir vseh pastirjev, naslednik sv. Petra, rimski škof ali papež; potem škofje kot nasledniki aposteljnov, in zadnjič mašniki kot nasledniki drugih učencev. Vso to oblast, vse pravice pa tudi vse dolžnosti, ki jih je imel sveti Peter ima rimski papež, — kakor aposteljni tako škofje, — kakor učenci, tako mašniki. To nam spričuje sv. Pavel v listu do Efež.: „In On je ene postavil aposteljne, ene pa preroke, ene pa evangeliste, ene pa pastirje in učnike — v opravljanje službe, v razširjanje telesa Kristusovega.“ — Kakšno oblast je imel Peter? Peter je imel vso oblast, oblast cerkev vladati, vero Kristusovo čisto ohranjati, čuti in bedeti nad vsemi pastirji. Ravno to oblast ima zdaj rimski papež, ki je v resnici in po pravici naslednik sv. Petra, ker je Peter v Rimu umerl in si v Rimu postavil naslednika. Rimski papež ima oblast voditi cerkev, čuti nad vsemi pastirji, skrbeti, da se prava vera čista in nepokvarjena ohranja; — in zato je dobil od Jezusa posebno pripomoč obljubljen, pripomoč sv. Duha, ki ga varuje, da se v tem, kar vero zadeva, ne moti, ampak da vselej uči čisto in nepokvarjeno Kristusovo vero.

Govoril sem dozdej le od najvišega pastirja in povedal, kakšno oblast, kakšne pravice, kakšne dolžnosti ima; imam pa še povedati, ktera je oblast, ktere so pravice in dolžnosti škofov? Kratko rečem: Ravno tiste, kakor so bile aposteljnove. Aposteljni so imeli svojo oblast naravnost od Jezusa, ravno to oblast so dobili škofje od aposteljnov. Kristus je dal aposteljnomo oblast učiti, zakramente deliti, njegove ovčice pasti; to oblast imajo tudi škofje naravnost od Jezusa. Oni so pastirji v tisti čredi, nad katero so postavljeni. „Pazite na-se in nad vso čredo, v kateri vas je sv. Duh škofe postavil, vladati cerkev božjo, ki jo je pridobil s svojo kervjo.“ (Dj. ap. 20, 28.) Kakor so bili aposteljni stebri Kristusove cerkve in svečniki, tako so še zdaj škofje stebri katoliški cerkvi in svečniki, na katerih bi imela posebno svetlo goreti luč prave Kristusove vere. Kakor so aposteljni imeli od Jezusa oblast do ključev, oblast ve-

zati in razvezovati, tako imajo to oblast še zdaj škofje, oblast v svoji čredi tisto zaukazovati, zapovedovati in prepovedovati, kar spoznajo za potrebno vernim kristijanom v zveličanje.

Tretji red dušnih pastirjev so mašniki. Že njih oblast in moč je čudovita; imajo oblast do Kristusovega presv. Rešnjega Telesa, oblast kerščevati, oblast odvezo od grehov dajati, bolnike s sv. zakramenti za večnost previditi, sv. evangelije oznanovati. To oblast imajo deloma od Jezusa, deloma od svojih viših pastirjev. Sami veste in spoznate, če je čreda velika, ne more je en sam pastir pregledati; treba mu je, da si najme pomagavcev. In viši pastirji, škofje, kako bi mogli pregledati in skerbeti za črede, ktere štejejo po 100.000, 2. 3. šestotavžent do milijona in še več duš? in poverh tega so še razkropljene na daleč in široko. Kako bi mogli vsem pridigati, za vse opravljati božjo službo, vse kerščevati, spovedovati, obhajevati, poročati? Ker tega ne morejo opraviti vse sami, zato so mašniki postavljeni in poklicani od svojih viših pastirjev, da po njihovih pravilih in vodilih, ž njihovim poslanjem pasejo duše njim izročene.

Poglejte zdaj preljubi! kako čudno lepo, kako modro je vravnana katoliška cerkev, da ima trojno versto pastirjev, poklicanih in postavljenih, da pasejo Kristusovo čredo! Ali bi moglo in smelo vse to biti drugači, če hočemo, da ostane Kristusova cerkev do konca sveta? Najlepše na tem pa je edinstvo; mašniki so pokorni in morajo biti edini s svojimi škofi, škofje pa so edini z najvišim škofom, rimskim papežem, ki je vsem in celi cerkvi glava in namestnik Jezusa Kristusa. Kedar so pa verni kristijani edini s svojimi pastirji, so v edinstvi s svojimi škofi, v edinstvi z najvišim pastirjem — in z Jezusom samim; to pa je najlepše in največa sreča za vse. Ko bi bilo tako po svetu, kako močni bi bili! Zagrizeni sovražniki sv. vere gotovo ne bi se upali, nas tako zasramovati. Pa preljubi, te edinstvi manjka, po nekterih krajih se katoličani zbujaajo, se zbirajo in oklepajo svojih pastirjev. Da bi se zdražba napravila in needinstvo, zato trosijo brezverniki toliko laži po svetu in med ljudi. Verne hočejo ločiti od njih pastirjev in potem obojne pokončati. Zupanja je treba, ljubezni in edinstvi med nami — ljubezni in pokorščine do viših pastirjev, to je treba nam in vam; brez tega ne more obstati Kristusova cerkev, in verni kristijani ne morejo biti zveličani.

Sklep.

Kakošne dolžnosti imate nasproti tem resnicam?

1. Spoštujte svoje duhovne in poslušajte jih, oni so sicer v najnižji verstvi pastirjev, pa vendar hoče Jezus, da bi se poslušali, ker je rekel: „Kdor vas posluša, mene posluša“. Kdor duhovne zaničuje, lahko zaničuje tudi nauke, ki jih učijo kot služabniki svete cerkve, in obrede in postave svete cerkve. Kdor pa te zaničuje,

zaničuje cerkev, svojo mater, in ni več vreden biti njen ud. Kjer se soseska zastopi s svojim dušnim pastirjem, ni le lepo znamenje, ampak tudi velika sreča. Zatorej bodite edini s pastirji in spoštujte jih, — to je sreča na dve strani. Zavoljo slabosti enega ali drugega ne zabite njihove visoke vrednosti.

2. Nad mašniki stojé škofje kot nasledniki aposteljnov. Velika je njih čest, pa tudi težko breme imajo nositi; težek odgovor bodo imeli kedaj dajati. Teže vas spominja pastirska palica, katero vidite jih nositi pri škofovih opravilih. Kakor imajo oblast, vezati in razvezovati, tako imamo mi do njih kot prvo dolžnost pokorščino. Bodite pokorni svojim predpostavljenim in ubogajte jih. Imejte tudi ljubezen do njih in molite za nje, — držite se jih, po njih ste v zvezi in edinosti z vesoljno cerkvijo.

3. Najviši pastir cele cerkve, škof vseh škofov, je rimski papež, ki je od Kristusa prejel posebne milosti in pomoči, posebno pa to milost, da, kar zadeva sveto vero, ne more se zmotiti. Zaupljivo smemo sprejeti njegove nauke v verskih zadevah, ker vemo, da v tej reči ne more se motiti, ampak hrani pravo in čisto Jezusovo vero. Sedež rimskega papeža dozdeva se ljudem slab stol, pa glejte kako čudno močen je, 1800 let je privihralo čez-nj — kraljestva so se razderle, kraljevske rodovine so pomerle, Petrov stol še stoji. Stojí pa zato, ker ga Kristus derži in varuje. — Katoliška cerkev potrebuje, da obstoji, vidnega poglavarja in edinega poglavarja, in potrebno je, da je ta poglavar v veri nezmotljiv. Zatorej kristijani, držite se radi in zvesto teh resnic, ktere sem vam danes razlagal, posebno pa te resnice: rimski papež je naslednik svetega Petra, vidni poglavar katoliški cerkvi, po posebni milosti in pripomoči v tem, kar zadeva sveto vero, nezmotljiv. O Jezus ohrani ga v svoji milosti. Amen.

Pridiga za III. povelikonočno nedeljo.

(Vse časno mine; govoril M. H.)

Kaj je to, da pravi: „Črez majhno?“
Jan. 16, 18.

V v o d.

Zvesti učenci sedijo z Gospodom še pri mizi, kjer so ravno žegnani kruh njegovega telesa, žegnano vino njegove kervi bili prejeli. Neizrekljivo, po nebeškem sladko veselje napolnuje njih

serca; vsi srečni in zveličani so. In v tej mirni, sladki uri začenja Jezus pripovedovati, da ga bojo v kratkem zgubili. Čez majhno, in me ne bote več vidili, — o kako bote jokali in tarnali nad mojo smertjo; pa potolažite se: Spet čez majhno in me bote videli, in vaša žalost se bo v veselje spremenila. Ustal bom od smerti in konec bo vašega tarnanja in žalovanja; jaz pojdem v nebesa k mojemu in vašemu Očetu; čez majhno bom tudi vas k sebi poklical, da bote vi, ljubi prijatelji moji, vekomaj pri meni; tega veselja vam nihče ne bo mogel odvzeti.

„Čez majhno“, obljubi Jezus svojim učencem, da ga bojo pri Očetu v nebesih videli in ga vedno gledali; njih težavno popotovanje na zemlji, polno truda, dela, terpljenja in zmage imenuje majhen in kratek čas.

Ja! čez majhno, hitro mine vse na zemlji, veselje in žalost, dobrota in terpljenje, — „vse časno mine, večno pa terpi, kar nas po smerti čaka.“ Le tó imenitno resnico bomo danes premišljevali.

Razlaga.

1. Kratko terpi vse, kar zemeljsko življenje dobrega in hudega ima. Egiptovski kralj Sesostris je srečno vojsko imel in štiri druge kralje premagal. Ko se je kot srečen zmagavec v svoje stalno mesto vernil, morali so štiri premagani kralji njegov voz vleči. Eden zmed njih se je večkrat na vozove kolesa nazaj oziral in se naenkrat glasno smejati začel. Kralj Sesostris ga vpraša, „zakaj da se v svoji največi sramoti in nesreči smeji?“ Uni mu odgovori: „Premišljeval sem kolesa na vozu. Vidim, kako da se vertijo. Kedar se kolo zaverti, in kar je zverhej, spodej pride, spominjam se, da sem jaz tudi iz visokosti v sužnost padel; kedar pa spodnji kraj na verh pride, mislim, da si ti zdaj v naročji visokosti svoje, pa čez majhno boš padel v nizkost in nesrečo, kakor se to kolo obrača“. Okrogla kakor kolo je vsa posvetna sreča, in se obrača kakor kolo, — danes si na visokosti svoje česti, bogastva in dobre volje; jutre pa znaš zaničevan, ubožen in nesrečen biti. Zato se ne zanašaj, ljubi brat! na posvetno srečo in zemeljske dobrote; ne misli, da si zato na svetu, da bi si dobro življenje, nečimurno hvalo, in premoženje pridobil; ne reci, jaz imam, kar sem iskal, premoženje, poštenje pri ljudeh, kaj se mi more zgoditi? Prijatelj sreča je okrogla; čez majhno moreš vse zgubiti, čez majhno boš moral vse zapustiti; gorje tebi, ako nisi iskal, kar večno ostane, verno, pobožno serce, dobre dela in zlahtne čednosti, ki v večnost za nami grejo.

Bil je v starodavnih časih imeniten kralj v Lidiji, ki je zavolj svojega bogastva in obilnosti daleč slovel; njegovo ime je Kres. V kervavem boju ga je Perski kralj Cir premagal, vjel in v smert ob-

sodil, naj na gromadi umerje. Že stoji na gromadi in milo zdi-huje: O Solon, Solon, Solon! Modrijan Solon ga je bil namreč svaril, da naj se spominja, da posvetna sreča je okrogla, hitro mine in da se pred smertjo nihče ne sme srečnega imenovati. Toraj je abotno, se preveč zanašati na zemeljsko mogočnost in bogastvo. Ko je Cir zvedel, zakaj da nesrečni kralj na gromadi tako zdihuje in kliče, prešine ga misel, da je tudi njegova sreča nestanovitna in je nesrečnega Kresa pomilostil in prostega spustil. Enako svari Jezus tudi nas, ki nam pravi: „Čez majhno“ in vse časno preide. „Svet preide in vse njegovo poželenje; le kdor božjo voljo dopolnjuje, ostane vekomaj.“ Mi slišimo velikokrat to priserčno svarjenje, pa vendar iščemo le, kar je posvetnega, se trudimo v službi goljufivega sveta, voljo božjo spolnovati, iz vse svoje moči Bogu služiti, pri vseh svojih delih le božjo čest iskati, večnih zakladov si nabirati, to nam še na misel ne pride, to odlašamo od dne do dne. O kedar pride čez majhno, preden se zanesemo, slednja ura in svet nas za-pusti, o tedaj bomo tudi mi zdihovali: O Jezus, Jezus, Jezus! Od mladih nog si me učil, tvoje pota hoditi, ne pa potov pregreš-nega sveta; si me svaril, da naj premagam svoje pregrešno nag-njenje, da naj zapustim svoje hude navade da naj sem zvest v svo-jem stanu, čist in zmeren v svojem obnašanju, prijazen, dobrotljiv, poterpežljiv, goreč in voljen v tvojej službi, jaz te pa nisem poslušal, nisem ubogal. Čez majhno! bom stal pred tvojim sodnim stolom. O kaj bo z menoj! ako me tvoja neskončna milost ne reši?!

Čez majhno in vse posvetno blago in veselje je pri kraju; blagor mu

2. kdor si je za večnost oskerbel; pa tudi „čez majhno!“ in mine vsa težava, vse terpljenje in vsaka skušnjava. Neka stara basen pripoveduje od nekega človeka, ki je ob lepi solnčni uri vselej žalosten in klavern hodil; veselil in smejal se je pa, kedar je gerdo in oblačno vreme bilo. Poprašan, zakaj da se tako čudno obnaša, je odgovoril: „V lepi uri se spominjam, da za lepo vselej huda ura pride, za to sem žalosten; vem pa tudi, da za deževnem vremenu solnce spat veseliše in lepše prisije, zatorej se hude ure veselim.“ No! to je pač resničen nauk in jasno kaže, da se kakor lepo in hudo vreme na svetu tudi žalost in veselje čredita, in da vsakemu tudi najrevnejšemu človeku tudi marsiktera vesela solnčna ura prisije. Verni kristijan pozna pa še drugo in močnejšo tolažbo, kakor je nauk te stare bazni. Verni kristijan ima besedo svojega Gospoda in Boga: „Čez majhno — in vaša žalost se bo v veselje spremenila — in vašega veselja vam nihče ne bo odvzel.“ Kedar po dolgem temnem in deževnem vremenu se oblaki pretergajo in prijazno solnce na nektare tren utke prisije, razveselimo se ljubih žarkov iz celega serca in lepšega solnčnega vremena dočakujemo. Ravno tako sije otožnemu kristijanu v nadlogah in težavah tega časnega življenja lepa obljuba svojega Gospoda, da bo „čez majhno“

zemeljska britkost in žalost v večno veselje se spremenila. To upanje in le to upanje zamore človeka ob hudi skušnjavi podpirati, v revni in nesreči tolažiti in razveseljevati.

Redko živijo tisti srečni kristijani, katerim življenje teče brez posebne skušnjave; veči del med nami se mora bojevati zoper vročo svojo kri in nevarne priložnosti in nadleževanje hudega sveta; zatajevanja samega sebe je treba in močne volje, če hočemo vselej storiti, kar zapoved božja in cerkvena ukazuje. O kako boš, kerščanski brat moj! stanovitno zmagal, ako bi ne imel lepega upanja, da „čez majhno“ vsa skušnjava mine in da tisti, ki je stanovitno, srečno zmagal, dobi krono večnega življenja! O koliko težav in britkost ima za nas to zemeljsko življenje! Ti si revno ubožtvo za svoj zemeljski del dobil in pri vsem svojem trudu se komaj lakote ubraniš; ti imaš od sovražnih tovaršev ali hudovoljnih sosedov veliko prestajati; ti pa si v nesrečen stan vprežen, ki ga bo le smert rešila; ti imaš pa hude bolečine in bolezni, ki ni zdravila za nje; ti imaš kako drugo težavo, ki je nobenemu ne moreš zaupati in potožiti. O kerščanska duša! „čez majhno,“ in tvoja težava bo jenjala, še nekatere leta, morebiti nekatere tedne, morebiti nekatere dni, in tvoja žalost, ako jo voljno, ponižno terpiš, se bo v večno veselje spremenila.

Sklep.

Angleški kralj Henrik VIII., ki je krivo vero z mečem in preganjanjem razširjal, je obsodil tudi pobožnega škofa Janeza Fišerja k smerti. Stari slabi mož se je na palico naslanjal, ko so ga k smerti peljali. Ko do morišča pride, verže svojo palico od sebe in zakliče: „Urno noge, storite svojo dolžnost, le kratek pot še imate.“ Kristijani! tudi mi imamo le še kratek pot, nekteri med nami komej še dve, tri leta ali pa še manj, „čez majhno“ in zemeljsko življenje nam bo pri kraju. Verzimo od sebe vse posvetne skerbi in vse upanje na posvetne dobrote; — naše želje naj merijo, naj hrepenijo po Jezusu, ki bo našo revno in žalost v večno veselje spremenil, ktereга nam nihče ne bo več vzel! Amen.

Pridiga za IV. povelikonočno nedeljo.

(Kam greš živ in kam mertev? Gov. N. P.)

„Kam greš?“ Janez 16, 5.

Vvod.

V današnjem sv. evangeliju očituje Jezus svojim učencem, da ga nikdo ne popraša, kam misli iti, kedar jim napoveduje svojo ločitev iz tega sveta, ko so bili v ozir drugih reči tolikanj skerbni, in so hotli skorej vsako reč vedeti. „Nobeden me ne vpraša,“ jim pravi, „kam greš?“ Ravno tako pa tudi mi le radi ravnamo. Za časne reči smo prav prav skerbni; za večne nam je le malo mar; in od smerti mi nič slišati nočemo. Kdo se pač kaj dostikrat poprašuje: „Kam greš?“ Po čemu te je postavil Gospod Bog na ta svet? Kam pojdeš, kedar boš svet zapustil? — Kakor imenitne ravno tako redke so te vprašanja med nami. Zatoraj vam priporočujem, da naj se slehern med nami vprašuje dan na dan: Kam greš? in sicer

Pervič: Kam greš v svojem življenji (dokler si živ)?

Drugič: Kam greš o svoji smerti?

Kako naj se sleherni dan vprašujemo: Kam greš, dokler si živ, vam bom razložil v I. delu. Kako naj se vsak dan vprašujemo o svoji smerti, vam bom razdrobil v II. delu.

To premišljevanje nas bo spodbadalo in naganjalo, pobožno živeti in srečno umreti. Pazno poslušajte, kar vam bom pravil v Jezusovem imenu.

I. del.

Kam greš v svojem življenju?

1. Kedar zjutraj vstaneš, in greš po svojem delu in svojih opravilih, ki ti jih naklada tvoj stan, nikar ne pozabi samega sebe vpraševati, kam da greš. Vedi, da ni vse eno, ali opravljaš svoje dela ali tako ali tako, da ti bodo tvoje dela in opravila ne le v časni blagor zalegale, temuč tudi v večno srečo teknile.

a) Nikdar ne začenjaj jih brez dobrega namena, ampak jih vselej lepo Bogu posvečuj z dobrim namenom, ter ga prosí, da bi jih zamogel opravljati iz ljubezni do Boga in Bogu k česti, kakor

sveti Pavel veli rekoč: „Ali jeste ali pijete, ali kaj drugega dopočenjate, vse Bogu k česti storite.“ (I. Kor. 10, 31.) Kdor namreč zvesto ter po svojem stanu in poklicu živi, s tim Boga česti. (I. Kor. 7, 20.) Nikdar tedaj z zamerzo in nejevoljo svojega dela ne pričenjaj, temuč radovoljno in z veseljem.

b) Začetega dela pa tudi nikar ne opravljaj zanikerno in nemarno, temuč pridno in marljivo. Karkoli storiš, bodi-si za-se ali za druge,

c) stori zvesto in pošteno. Denar, ki si ga s svojim delom pridobiš,

d) pridoma obračaj, ter ga nikar ne zaigraj, in ne zapij, in ne potraži za nečimurno obleko in ne potrosi za pregrešne reči. (Sir. 19, 1. Prov. 30, 15.)

e) Od tega, kar ti čez potrebe ostaja, revežem podeluj. (Efež. 4, 28.) V tem nam svetita z lepim izgledom ssv. Anton puščavnik in dninar Verner. Karkoli jima je od svojega s kervavimi žulji pridobljenega zaslužka ostalo, sta ubogim in potrebnim razdelila. — Vidite! kdor si vse te nauke k sercu jemlje, preden zjutraj na svoje delo gre, dalal bo, kakor gre delati pametnemu človeku in pravemu kristijanu; delal bo po volji božji; delal bo z dvojnimi dobičkom, ker mu bo Bog dal časno in večno plačilo, kakor obeta sv. Pavel rekoč: „Pobožnost je k vsemu dobra, ker sedanjega in prihodnjega življenja obljube v sebi ima.“ (I. Tim. 4, 8.) Kdor pa ne ravna tako, podoben je le bolj neumni živini, ki brez premislika in prevdarka kar tje v en dan živi. In če si tudi časnega dobička in sreče kaj vlovi, večna sreča pa mu pri takem življenju gotovo na zgubo gre.

2. Kedar se v cerkev ravnaš, spet premisli in skerbno samega sebe vprašuj rekoč: Kam greš? Kdor želi s pridom v cerkev hoditi, naj premišljuje in prevdarja, da je cerkev božja hiša, hiša molitve, in da je Bog v cerkvi na posebno vižo pričujoč. (Luk. 19, 46.) Pojdi tedaj

a) tiho in pohlevno v cerkev, in lepo se obnašaj že med potjo.

b) V cerkvi se zaderži spodobno in čestitljivo. Nikar se ne spozabi in ne oziraj se krog sebe, ne šepetaj in ne smeaj se, niti se nikar ne drenjaj in ne pehaj. Glej! da v cerkvi nikogar ne boš pohujševal, ampak da boš druge le k dobremu spodbudoval.

c) V cerkvi bodi zamerkljiv. Otepaj se vseh nepotrebnih misel, ki v cerkev ne gredó. Vse domače reči, vse časne skerbi pusti doma. Še bolj se varuj praznih, posvetnih ali celo pregrešnih misel.

d) Svoje molitve opravljaj pobožno in s premislikom.

e) Moli ne le za-se ampak za vse ljudi, za žive in mrtve. (Jak. 5, 16.) Kdor tako v cerkev hodi, on bo s pridom va-njo hodil. Časno in večno plačilo ga pričakuje zato. (I. Tim. 4, 8.) Kdor pa ne hodi v cerkev tako, in se ne zaderži v cerkvi po teh naukih, storil bi bolje, ko bi doma ostal. Sv. Martin je velikokrat

se stresel in strepetal v cerkvi od samega svetega strahu in spoštovanja.

3. Kedar v kako hišo greš, bodi-si po kakem opraviilu ali na kako veselico; premisli dobro in samega sebe zvesto poprašuj rekoč: Kam greš? Kdor v tuje hiše ali tovaršije zahaja, želi pa pri tem ohraniti čisto vest,

a) ne sme hoditi v hiše, ki niso dobrega slovesa, še manj pa sme hoditi v nepoštene hiše in v zbirališča hudobnih. „Ne delaj tovaršije z hudobnimi,“ opominja kralj David (Ps. 36, 1.) in sveti Duh veli: „Kdor nevarnost ljubi, v nevarnosti pogine. Kdor se smole dotakne, se omaže.“ (Sir. 3, 27. 13, 1.)

b) Na dalje mora premisliti, koliko tisuč neprevidnih ljudi je v takih okoliščinah že zares prišlo ob poštenje in dobro ime, ob časno srečo in večno življenje.

c) Zraven naj si tudi še k sercu vzame, da je Bog povsod pričujoč, in da je povsod pričujoči Bog neskončno pravičen, ki vse dobro plačuje in vse hudo kaznuje, včasih že tukaj, če pa tudi vselej ne že na tem svetu, pa gotovo in natanko na unem. (Ps. 131, 7—10.) Kdor vse to dobro prevdarja, obljubim, da ne bo hodil v nepoštene hiše, ne bo zahajal v tovaršijo brezbožnikov, in se ne bo dal v greh zapeljati. Kdor si pa od vsega tega ničesar k sercu ne jemlje, vidil bo marsikaj hudega in slišal, in se bo dal zapeljati zdaj v to, zdaj v uno slabo djanje. V spričevanje svojega govorjenja vas opominjam na Dino (Gen. 34.), opominjam na Setove sinove (Gen. 4, 6, 7.) opominjam na Salomonovo nesrečo. (III. Reg. 11.)

4. Kedar se po storjenem delu za mizo vsedeš, dobro premisli in samega sebe poprašuj rekoč: „Kam greš?“ Kdor obédva, in želi z živežem ne le svoje telo nahraniti, ampak tudi svojo dušo poživiti,

a) naj pred jedjo in po jedi moli in prosi Boga, naj mu dobro tekne in zahvali ga za prejete dari.

b) Posebej pa naj še prevdarja, da vse dobro pride od Boga, ki vsaki stvari rast daje in prav po očetovo preskerbi in preredi živad in ljudi. (Ps. 103, 15.)

c) Nadalje naj med jedjo, ko se nasituje, premišljuje, koliko tisuč ljudi med tem strada in pomanjkanja terpi. Naj tedaj sklene, potrebnemu bližnjemu od svojega blaga in premoženja po svoji moči podeliti, kakor je podeloval miloserčni Tobija, usmiljeni Job in radodarna Rut.

d) Poslednjič naj se spominja, da nam je namenil Bog jed in pijačo v to, da si ohranimo naše življenje in okrepeujemo naše dušno in telesno zdravje; da toraj ne smemo božjih dari nezmerno uživati, ne smemo z nezmernostjo Boga žaliti. Kdor si vse to k sercu jemlje, vžival bo božje dari, kakor jih gre uživati pravemu kristijanau, in Gospod bo ga blagoslovil na duši in na telesu.

Kdor pa med jedjo in pijačo nima takih in enakih misel, jé in pije kakor živad, ktera nima pameti. (Ps. 31, 9.)

5. Kedar se zvečer po storjenem delu na počitek podaš, spel dobro premisli in se zvesto vprašuj: „Kam greš?“ Kdor se spat spravlja, naj

a) prevdarja, da je spanje smertni bratec, in da se je že veliko tisoč ljudi zdravih in veselih zvečer vleglo, po noči pa na nagloma umerlo. Koliko je bilo že kot Sisara (Judic. 4.) in Holofern (Judit. 13.) v spanju pomorjenih? Koliko je šlo od mertuda zadetih iz tega sveta? Koliko drugih je za kervolokom na nagloma sklenilo? In ker si nikdo ni svest, ali morda ne bo ravno za tako smert umerl, naj

b) vsak večer, preden se na počitek poda, svojih grehov se iz serca pokesa; in

c) naj se skerbno varuje, v postelji kaj napčnega misliti ali kaj hudega storiti. „Čujte!“ pravi Jezus, „ker ne veste, o kateri uri Gospod po vas pride.“ (Mat. 24, 42.) Kdor si vse to k sercu jemlje, gotovo po noči Boga žalil ne bo.

Vidite, bratje in sestre! kako koristno in tečno je, samega sebe vedno popraševati: „Kam greš?“ — Pa prestopimo še k drugemu delu.

II. del.

Kam greš o svoji smerti?

Ljubi kristijan! le večkrat se poprašuj, kam da pojdeš, kedar boš umerl? — Glej! s telesom pojdeš pod zemljo, z dušo pa v dolgo večnost, kakor pravi sveti Duh, ter govori: „Človek bo v svojo hišo šel, v kateri bo večno stanoval.“ (Sir 12, 5.) Vi stariši tedaj, kam bote šli po svoji smerti? V dolgo dolgo večnost, kjer ne bote le samo za lastno djanje in nehanje odgovor dati imeli, ampak bote tudi še za djanje in nehanje svojih otročičev odgovor dajali. Večidel bo človek krenil ali na dobro ali na slabo stran, kakor si ga že štariši ali dobro ali slabo izredé. Če ste tedaj svoje otroke dobro in bogaboječe redili, lahko bote brez strahu v dolgo večnost stopili. Če pa svojih otrok niste prav gojili, ter jih k dobremu niste napeljevali, od hudega ne zavračevali, jih, kakor je treba bilo, niste strahovali, in ste jim morda celo s svojim brezbožnim govrjenjem in slabim izgledom pohujšanje dajali, pojdete le strahoma in trepetaje v dolgo večnost, nič manj kot Heli. (I. Reg. 3.) Vse pregrehe vaših otrok bodo tudi vam pripisane. (I. Tim. 5, 8.) — Otroci! kam pa vi pojdete po smerti? Ako ste svoje stariše vselej prav spoštovali, ako ste jih zmerom prav ubogali; z mirnim srcem pojdete v dolgo večnost. Če ste pa svojim starišem le gerdo in nespodobno odgovarjali, se jim neubogljive in uporne skazovali, ali jim s svojim slabim zaderžanjem žalost in solze narejali; tedaj se

bote le strahoma in trepetaje v dolgo večnost pomaknili. (Deut. 27, Gen. 9.) — Bogatini! kam vi pojdete po svoji smerti? V dolgo večnost pojdete, in ničesar seboj ne ponese, kar zdaj špogate. „Reven in nag pride človek na svet, reven in nag gre spet iz sveta.“ (I. Tim. 6, 7. 8.) Nič seboj ne ponese, razun kar je dobrega storil ali hudega doprinesel. Če ste si tedaj vse svoje blago, in premoženje po pravičnem potu in pošteno pridobili, in kar ste imeli, po kerščansko obračali, in po svoji moči ubogajme dajali, lahko bote brez skerbi v dolgo večnost šli. (Mat. 5, 7.) Če ste pa obogateli po nepoštenih potih, ter si denar in premoženje nabirali s tatvino ali goljufijo, ali odertijo ali drugo krivico; ali če ste s svojim premoženjem le svoji nečimurnosti stregali, le svojo nezmernost pitali ali svojemu poželjenju kurili; ali če ste pri svojem bogastvu božjo službo v nemar puščali; ali bili kot evangelijski bogatin terdi do ubogih; le strahoma se bote in trepetaje v dolgo večnost preselili! — Reveži in siromaki! kam pa vi pojdete po svoji smerti? V dolgo večnost. Tedaj se veselite, ker vaša revščina bo za zmerom pri kraju. „Bog ne gleda na veljavo ljudi,“ uči sveti Pavel. (Rom. 2, 11.) Bog gleda le na čednost, na pobožno serce. Bog ne dela razločka med revnim in bogatim, med imenitnim in nizkim. Kdor najbolj kerščansko živi, največ velja pred Bogom. Zdaj pa, vi ubogi! Če ste bili vsi svoji revščini vkljub bogaboječi in pošteni; če ste zmerom kerščansko živeli; če ste bili pri svojem pomanjkanju po Lazarjevo v sv. voljo božjo vdani; če ste si prizadevali, obogateti na dobrih delih; če ste bili hvaležni svojim dobrotnikom in ste zanje molili, veseli bote v dolgo večnost šli, ter večnega bogastva deležni postali. (Tob. 2, 23.) Ako pa pri svojem ubožtvu niste bili tudi pošteni in pobožni; ako niste kerščansko živeli; ako ste morda celo kterikrat zoper Boga godernjali; ako za dobre dela niste nič skerbi imeli; ako svojim dobrotnikom niste bili hvaležni; ako ste miloščino nezmerno in razuzdano pogнали; ali ako ste s tatvino ali kako drugo krivico si iz tiste pomagali; pojdete strahoma in trepetaje v dolgo večnost, in bote iz časne stiske v večno muko prišli. (Mat. 25, 46.)

Pravični in pobožni kristijani! kam pojdete pa vi po svoji smerti? V dolgo večnost pojdete, kjer vam bo Bog večno poplačal vse vaše dobre misli, vse vaše svete želje, vse vaše pobožne besede, vse vaše bogoljubne dela od največjega do najmanjšega, in vse vaše lepe zglede. (Rom. 2, 9.) Zvesto se tedaj čednosti deržite, in tudi za naprej Bogu lepo služite. Nikar se ne pustite v hudo zapeljati me od lastnega slabega poželjenja, ne od hudobnega, zapeljivega sveta, ne od hudega duha. Do konca svojega življenja ljubite Boga, in bote zlahkoma zapustili ta revni svet, in vsi veseli šli v dolgo večnost po plačilo, „kterega oko ni vidilo, uho ni slišalo, in nobenega človeka serce še ni občutilo.“ (I. Kor. 2, 9.) — In vi grešniki! kam pa vi pojdete po smerti? S telesom v grob, z dušo v

dolgo večnost, v kateri se vsak greh ojstro pokori, in kjer bo neskončno pravični Bog hudo kaznoval vse vaše hudobne misli in želje, vse vaše hudobno govorjenje in ravnanje, vse vaše slabe zglede in zunanje dobre dela: „Vsakemu bo se godilo, kakor si je zaslužil.“ (Sir. 16, 15.) Spokorite se tedaj, spokorite brez odkladanja. Vse sile napnite, in se vstavljajte svojemu hudemu nagnjenju, vstavljajte navdihanju hudega duha, vstavljajte zapeljevanju brezbožnih ljudi. Storite vreden sad pokore zavoljo storjenih grehov. In posihmalo toliko dobrega naredite, kolikor hudega ste dosihmalo storili. (Gal. 6, 10.) „Dokler je čas, delajmo dobro.“ Ako ne, pojdete strahoma in trepetaje v dolgo večnost. Nespokornega grešnika ne čaka drugega, kot peklenske muke. Ja, kdor le v enem samem smertnem grehu umerje, bo pogubljen za zmerom. (Job. 7, 9.)

Sklep.

Zatoraj, bratje in sestre! se bomo dan na dan skerbno vpraševali: „Kam greš?“ Kam greš, dokler živiš? Kam greš, kedar umerješ? To nas bo učilo, naše življenje prav obravnavati, se za srečno smert lepo in vredno pripravljati. Če že svet in kar je časnega, radi v mislih imamo zato, ker nam je koristno in potrebno; zakaj bi pa na nebesa in na to, kar je večnega, ne mislili radi? Le kratko je naše časno življenje; večnost pa je dolga, brez konca in kraja, in ura, ko pojdemo v dolgo večnost, nam je blizo, in morda bližej, kakor si domišljujemo. Potem takem nam pač nobena reč ne more biti ne koristniša, ne potrebniša, kakor nam je vedno premišljevat in vpraševati samega sebe: „Kam greš?“ Amen.

Pridiga za V. povelikonočno nedeljo.

(Homilija; govoril —f—.)

„Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal. Jan. 16, 23.“

Vvod.

Ta teden se imenuje prošnjji teden ali križev teden. Prošnjji teden se imenuje, ker te dni opravljamo očitne molitve in prositve v prazničnih obhodih ali procesijah; križev teden pa

mu pravimo, ker se tri dni zaporedoma pri procesijah pred nami nosi križ, ki je zastava Kristusove vojske, ktera lepo zverstena za križem gre, da bi premagala sovražnike našega zveličanja. Pri procesijah o križevem tednu opravljamo tudi več molitve, kakor sicer pri svojih navadnih vsakdanjih molitvah, opravljamo združeni svoje molitve očitno pred svetom ne le v božji hiši, ampak tudi pod milim nebom. Zakaj pa več molimo o križevem tednu, kakor o drugih dnevih? Vpervič zato, da bi si izprosili božjo milost in gnado, ter bili rešeni in obvarovani vsega, kar nam na duši in telesu škoduje; vdrugič zato, da bi nam ljubi Bog blagoslovil in ohranil poljske pridelke, kateri so o tem času izpostavljeni največi nevarnosti; in tretjič zato, da se lepo pripravljamo na praznik Jezusovega vnebohoda, ter zdaj s svojimi mislimi in željami, nekdej pa z dušo in telesom gremo za Jezusom v nebesa. Takemu prositevnemu tednu pač res ni nobeno sveto evangelije tako primerno in prikladno, kakor to, kterege smo ravno kar brali, in vam ga mislimo zdaj razložiti. Današnje sveto evangelije ravno od molitve govori, ter nas uči:

1. h kateremu in po katerem moramo moliti;
2. za ktere reči in po čemu moramo moliti;
3. kako in kdaj moramo sosebno moliti.

Razlaga.

1. H komu moramo obračati svoje molitve, in v čegar imenu moramo moliti?

Po zadnji večerji, preden je šel v svojo smert, je Jezus tolažil svoje učence, ter jim med drugim rekel: „Resnično, resnično vam povem: Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal.“ In s temi kratkimi besedami je Jezus odgovor dal na naše prvo vprašanje, ter nam naznanje dal, kam da moramo obračati svoje molitve, in v čegavem imenu da moramo moliti. Obračati moramo namreč svoje molitve k Bogu, Jezusovemu in našemu nebeškemu Očetu; moliti moramo k Bogu Očetu, kateri je delivec vseh dobrot. Moliti pa moramo k Bogu Očetu v imenu njegovega Sina, ter z zaupanjem na Jezusovo neskončno zaslužnje. Le od zgoraj dolj, od Očeta svitlobe nam po nauku svetega Jakoba (1, 17.) dohaja vsak dober dar in vsako popolno darilo. In le Jezus sam, božji Sin in naš Zveličar, nam je s svojim svetim življenjem in britkim terpljenjem zaslužil pri svojem Očetu vse dobre dari,“ ker po besedah svetega Pavla vedno živí, da za nas prosi.“ (Hebr. 7, 25.)

Te evangeljske zapovedi, po kateri moramo k Bogu obračati svoje molitve in v Jezusovem imenu moliti, se vedno derži naša sveta cerkev, ter svoje molitve začenja s temi ali enakimi besedami: „O Bog! — Vsegamogočni, večni Bog! — O neskončno usmiljeni

Oče! — O Bog vse tolažbe! — itd. in jih sklepa večidel z besedami: „Po Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, Gospodu našem.“ S tem nas uči in nam zgled daje, da moramo tuli mi k Bogu Očetu obračati svoje molitve in da moramo moliti v Jezusovem imenu.

Akoravno pa moramo k Bogu in v Jezusovem imenu moliti, vendar nam le nikakor ni prepovedano, angelje in svetnike klicati na pomoč. Se ve da jih ne smemo klicati na pomoč s tako vero in takim zaupanjem, kakor da bi nam oni sami iz lastne moči zamogli milosti in dobrote deliti. Kar božjim prijatelom pa se jim že smemo priporočevati, da pri Bogu za nas prosijo; s takim priporočevanjem namreč jih ne postavljamo na božje mesto, ampak jih postavljamo le na svoje lastno mesto, da bi nam s svojo lastno priprošnjo pri Bogu dosegli to, česar s svojo lastno nepopolno molitvejo doseči ne zaslužimo.

Litanije vseh svetnikov, ktere se v križevem tednu med procesijo ali pojó ali pa obmolijo, nam razločno na znanje dajejo, da le samo k Bogu in v Jezusovem imenu molimo, kedar svetnike kličemo na pomoč. Pri litanijah se namreč najpoprej obračamo k Bogu, k trem božjim osebam v presveti Trojici, in potem še le se obrnemo k Mariji, angeljem in svetnikom božjim. In kedar k Bogu molimo, pravimo vselej: „Usmili se nas!“ kedar pa angelje in svetnike na pomoč kličemo, pravimo: „Za nas Boga prosil! — Za nas Boga prosite!“ Po tem takem je tedaj vsa naša molitev k svetnikom prav za prav le molitev k Bogu s pomočjo in priprošnjo svetnikov. In ker bi vsa priprošnja svetnikov brez Jezusovega zasluženja nič ne pomagala, prosimo Zveličarja, da bi se nas usmilil zavoljo vseh skrivnost svojega včlovečenja, življenja, terpljenja, vstajenja in vnebohoda. — S tem sem vam pokazal, kako da zamoremo k Bogu moliti v Jezusovem imenu, ob enem pa tudi svetnike klicati na pomoč. Zdaj pa pridemo do drugega vprašanja:

2. Zakaj in počemu moramo moliti?

Moliti moramo in prositi a) ne le za telesne in časne dari, ampak b) še tem bolj za duhovne in večne dobrote.

a) Zakaj nek je Kristus rekel učencem: „Do zdaj niste nič prosili v mojem imenu?“ Saj sta malo poprej Cebedejeva sina, Janez in Jakob, po svoji materi prosila Jezusa, da bi enega zmed njih v svojem kraljestvu posadil ob desnici, drugega ob svojej levici. Toda Gospod jima je bil odgovoril na tisto prošnjo: „Ne vesta, kaj prosita;“ (Mat. 20, 22.) kar se vama tolikanj imenitno vidi, pri meni nobene cene nima, dokler ne zaleže mojemu nebeškemu Očetu v čest ali pa vama v zveličanje. — In ravno zato je Jezus svojim učencem očital, „da dosihmaló še nič niso prosili v njegovem imenu,“ ker so prosili le samo za telesne in časne dari brez vsega pomislika in prevdarka, ali bi jim vse te reči celo škodljive ne bile za zveličanje. Za telesne in časne dari sicer smemo prositi, toda vselej le v Jezusovem imenu. Ali pa veste, kaj se pravi

v Jezusovem imenu prositi za vse te reči? Če tega ne veste, povedal vam bom: Hlapec opravlja to ali uno opravilo v imenu svojega Gospoda, kedar to stori, kar mu gospod storiti veli; in mi kakor hlapci Gospodovi in služabniki Kristusovi molimo v njegovem imenu takrat, kedar molimo za to, za kar nam on moliti veli, in molimo tako, kakor nas on uči. Kristus pa nam res moliti veleva za vsakdanji kruh; toda „daj nam danes naš vsakdanji kruh“ je še le četrta prošnja v „Očenašu“; toraj moramo poprej moliti: „Posvečeno bodi tvoje ime! — Pridi k nam tvoje kraljestvo! — Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji;“ in potlej še le: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“ — Iz tega se lahko učimo, da za vsakdanji kruh, za telesne in časne dari ne smemo prositi, kedar bi bilo to božji česti ali pa našemu zveličanju v kvar in škodo. Ker pa vselej ne vemo sami prav razločiti, ali bi nam ta ali una časna reč, za katero prosimo, ne bila v škodo, molimo za take reči vselej z izročanjem v božjo voljo, ter pristavkom: „Če je tvoja volja, o Bog! mi daj to ali uno časno dobroto.“ Kar kristijani namreč moramo moliti v Kristusovem imenu, sv. Avguštín pa pravi, da „ne moremo moliti v imenu Zveličarjevem za kaj takega, kar bi nam ne zaleglo v zveličanje.“

b) „Prosíte, in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“ Glejte, ljubi moji, kam mora meriti naša molitev.“ Iskati in prositi moramo takih reči, katere nam bodo naravnale popolnoma veselje. Popolnega, ter resničnega in stanovitnega veselja pa nam vse telesne in časne dobróte ne morejo naravnati; „kaj bi namreč človeku pomagalo, ako bi si tudi ves svet pridobil, na svoji duši pa bi škodo terpel?“ (Luk. 9, 25.) Nauka, katerega nam sv. evanĝelije na pepelnico daje, ne smemo nikoli pozabiti: „Ne spravljajte si zakladov na zemlji, kjer jih rija in molj konča, in kjer jih tatje izkopljejo in ukradejo. Temveč zbirajte si zakladov v nebesih, kjer jih ne konča ne rija, ne molj, in kjer jih tatje ne izkopljejo in ne ukradejo,“ da bo popolnoma naše veselje. (Mat. 6, 19. 20.) — Le pazni bodite, ljubi poslušavci! na besede, katere molimo v litanijah vseh svetnikov. Res sicer molimo v litanijah, da bi nas Gospod Bog rešil od treska in hudega vremena, od kuge, lakote in vojske, in prosimo, da bi nam sad zemlje dal in ohranil; in prav je, da molimo in prosimo za vse to. Toda ne pozabite, da poprej božje usmiljenje in božjo milost kličemo na pomoč, ter prosimo, da bi nas Bog rešil od duha nečistosti, od jeze, sovraštva in hude volje in sploh od vsega greha, s katerim smo si kazni božjo zaslužili. Zakaj le potem, če nas Bog reši dušnih nadlog, smemo zaupati, da nas bo rešil tudi telesnih težav. Na dalje molimo: „Da nas k pravi pokori pripelješ. — Da naše misli k nebeškim željam povzdigneš. — Da duše naše, in naših bratov, bližnjih in dobrotnikov od večnega pogubljenja rešiš: — Prosimo te, usliši nas!“ Če tedaj svojo misel in svoj namen sklenemo z miseljo in namenom svete

cerkve, naša molitev gotovo ne bo nasprotna Kristusovemu duhu. Če bolj pridno molimo za duhovne in večne dari, kakor pa za telesne in časne dobrote, bomo tudi telesne in časne dobrote tem gotovejši prejeli, kar nam Gospod sam obeta, ter pravi: „Iščite najpoprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse drugo, (česar v časno življenje potrebujete), vam bo naverženo. (Mat. 6, 33.)

Odgovorimo zdaj še na tretje vprašanje:

3. Kako in kdaj posebno moramo moliti?

Moliti moramo vselej, sosebno pa o križevem tednu, in sicer s pravim zaupanjem.

a) „To sem vam v prilikah govoril. Pride ura, da vam ne bom več v prilikah govoril, ampak vam bom očitno oznanoval od Očeta,“ veli Jezus. Kristijani moji! že to nam mora pri molitvi serce z zaupanjem napolniti, ko ne spoznamo, več na pol in temno, ampak prav svetlo, da je sam večni Bog Oče Jezusov, in da je Jezus Kristus pravi Sin božji, na čegar obljubo se smemo vselej terdno zanašati. Poslušajte pa, kaj nam ta pravi Sin božji nadalje pove: „Tisti dan bote v mojem imenu prosili; in vam ne rečem, da bom jaz Očeta prosil za vas. Zakaj Oče vas sam ljubi, ker ste vi mene ljubili, in ste verovali, da sem jaz od Boga izšel.“ S tem nam hoče Jezus res največje zaupanje navdihniti. Hotel je namreč reči: „Nočem vam v misel jemati, da bom vedno za vas Očeta prosil; povem vam pa, da bo Oče sam, ki vas ljubi, uslišal vse vaše prošnje.“ Zatoraj se nikar ne bojte, ljubi poslušavci! in ne mislite, da zastonj molite. Poglejte, dobrega Boga imamo v nebesih, ki je Oče našega ljubega Jezusa, pa tudi naš dobrotljivi in usmiljeni Oče. Ta dobri Bog nas vse za ljubo ima, da le verujemo v njegovega Sina in spolnujemo njegove nauke. Terdno toraj verujmo v Jezusa Kristusa, in zvesto spolnujmo, kar on zapoveduje: Ako to storimo, ponašal se bo Jezus sam za nas pri svojem Očetu, in Oče nebeški, kateri nas zavoljo svojega Sina ljubi, bo uslišal naše molitve, ter nam dal, kar nam je zares v blagor in prid.

b) Sosebno pa je križev teden pravi čas milosti božje, o katerem se je zveršila in spolnila velika skrivnost, ktero Jezus z naslednjimi besedami na znanje daje: „Izšel sem od Očeta, in sem prišel na svet; svet zapustim, in grem k Očetu.“ Te lepe besede to-le pomenjajo: „Od Boga Očeta sem bil rojen od vekomej, in sem bil na svet poslan; po tem svojem večnem rojstvu sem z Bogom Očetom eden in rayno tisti Bog. Človek sem postal, da bi človeka zveličal. Po svoji človeški natori bom sicer umerl; pa bom spet od mrtvih vstal, in potem, ko se bom še štirideset dni med vami mudil, pojdem v nebesa, in bom s tem svoj tek dokončal.“ Ta Jezusov tek, ter njegovo hojo iz nebes na zemljo in z zemlje v nebesa v tem tednu s procesijami nekama na znanje dajemo. Kakor je namreč Kristus od Očeta izšel in na zemljo prišel, pa se spet k Očetu vrnil, tudi mi gremo iz svoje farne cerkve v kako drugo

cerkev, in se spet nazaj vračujemo v domačo cerkev. Preljubi! le pridno posnemajmo Kristusovo potovanje ne le z nogami in stopinjami, temveč s svojim življenjem. Kristus, kogar podoba se pred nami nosi o procesijah, je pred nami šel v nebesa po svetem življenju, poterpežljivem terpljenju. Mi hodimo za njim s tem, da zvesto spolnujemo njegove zapovedi in poterpežljivo prenašamo svoj križ. Ko bi se znašla še ktera druga pot v nebesa, gotovo bi nam jo bil Kristus pokazal; ker pa nobene druge ni, nam tudi nobene ni zaznamoval. Če tedaj po tistem potu hodimo, po katerem je hodil Kristus, ne bomo zašli, temveč bomo gotovo prišli v nebesa. Če so nam pa celo nebesa na ponudbo, zakaj bi se terdno ne zanašali, da nam bo Bog dal tudi to, česar potrebujemo v svoje časno življenje, če ga ponižno in zaupljivo prosimo? Besede Kristusove so aposteljeve tolikanj prevzele, da so rekli: „Glej, zdaj očitno govoriš, in ne praviš nobene prilike. Zdaj vemo, da vse veš, in ne potrebuješ, da te kdo vpraša; zato verujemo, da si od Boga izšel.“ O da bi tudi moja današnja pridiga omečila vse moje poslušavce, da bi posihvalo tem rajši molili, z molitevjo od dne do dne pobožniši prihajali, in po pobožnem življenju šli vsi v nebesa.

Sklep.

Slišali ste, ljubi moji! da moramo moliti k nebeškemu Očetu v imenu Jezusovem, to je, zanašaje se na neskončne zaslužbe Jezusa Kristusa, — da moramo najpopred prositi za dušne potrebe, posebno pa za večno zveličanje. In taka molitev veliko premore. Poslušajte! Sveti Peter je bil v ječi zapert, v dve ketini vklenjen, in varhi so pred durmi ječo varovali; sveta cerkev je za-nj neprenehoma k Bogu molila, in angelj gospodov ga je iz ječe odpeljal. — Z molitvijo sv. Štefana postane sv. Pavel iz preganjavca goreč oznanovavec svete vere. — Z molitvijo je sveti Gregor čudodelnik hrib prestavil. Ko je bil namreč ta svetnik za škofa v Novicenezareji, namenil je bil poleg morja prostorno cerkev zidati, toda nek hrib mu je nasprotoval. Kaj stori? Gré po noči na pretesni kraj, poklekne in moli, naj bi Gospod Bog hrib nekoliko odmaknil; in glej drugo jutro pridejo delavci in najdejo prostora, kar so ga za novo cerkev potrebovali. — Sveto Lucijo hudobneži hočejo v nesramni kraj peljati, jej sveto vero in devištvo vzeti, ona moli in kot skala na mestu terdna ostane. — Sveto Nežo hočejo nesramneži oskruniti: ona moli k Bogu, in angelj iz nebes pride njeno devištvo branit. — In tako dalje imamo nešteto izgledov od moči prave molitve. Zatoraj le pridno in serčno molimo, da vsi vkup v nebesa pridemo. Amen.

Pridiga pri procesiji križnega tedna.

(Zakaj Bog naših molitev vselej ne usliši? Gov. A. M.)

Vsak, kdor prosi, prejme; kdor išče, najde; kdor terka, se mu odpre.
Luk. 11.

Vvod.

Bog sam na sebi brezkončna dobrota nam svoje darove ponuja, ker nas ljubi, kakor svoje otroke. Ker nam pa ni nič dati dolžen, hoče, da ga prosimo. Vsak, kdor prav prosi, gotovo bo tudi uslišan, kakor nas je sam Jezus Kristus zagotovil rekoč: „Vsak, kdor prosi, prejme; kdor išče, najde; kdor terka, se mu odpre.“ Bog je silno bogat in dasiravno nas dan za dnevom, leto za letom z dobrotami osiplje, obožati vendar ne more. On tudi ni skop, ker potem bi ne bil več Bog najbolj popolnoma bitje. Njegova posebna lastnost je timveč ta, da se veseli, kedar nam kaj dobrega stori. Kakor s sadjem preobloženo drevo veje do tal pogiblje in čaka, da bi mu butaro odvzeli, tako nam tudi Bog svoje dari ponuja, le zajemati jih nikar ne zamudimo. Če je temu tako, bo kdo izmed vas prašal, če je temu taka, zakaj pa mene Bog ne usliši. Dasiravno noč in dan molim v svoji bolezni, zdihujem v revah in težavah, v stiskah in v britkostih, pa vse zastonj! Nebesa so kakor železne, da jih moje vpitje ne predere; Bog mojega vpitja slišati noče! Tako mermranje je grešno, o kristijan! Če te Bog ne usliši, le sam si tega kriv, ne pa Bog.

Bog te morebiti zato ne usliši vselej

1. ker si grešnik in brez milosti božje;
2. ker tista reč, za katero prosiš, ti je morebiti škodljiva, in
3. ker morebiti prav ne prosiš. — To bom na kratkem razložil; poslušajte!

Razlaga.

1. Ah, mene Bog nikdar uslišati noče! zdihuje eden ali drugi. Kristijan! poprašuj dobro in natanko svojo vest. Ali nimaš morebiti kak greh na sebi in tedaj nisi vreden milosti božje, ker si njegov sovražnik. Saj tudi človek sovražnika uslišati noče.

Že v začetku sveta sta dva brata Kajn in Abelj Bogu darovala. Abeljnov dar je Bogu dopadel, Kajnov pa ne. Zakaj to? Zato, ker Abelj je bil pravičen, Kajn pa hudoben. Dva mladenčca Galj in Julijan, ki sta bila cesarju Konstanciju v zlahti, sta hotla cerkev sozidati na grobu sv. mučenca Mamancija. Delo sta si tako med seboj razdelila, da je Galj prvi del, Julijan pa drugi del zidal. In glejte, kar je Galj zidal je šlo vse po sreči. Julijanovo zidanje je bilo pa nesrečno. Kar je čez dan sezidal, poderlo se je po noči. Zakaj to? Zato ker Galj je bil bogaboječ, kakor Abelj; Julijan je bil pa hudoben, kakor Kajn. Julijan je pozneje še sveto vero zatajil in postal je preganjavec sv. cerkve. Bog tedaj daru od grešnika ne sprejemlje, pa tudi molitve ne uslišuje, ki iz grešnega serca pride. Kdor je gršil naj očisti svoje serce, naj se z Bogom sprijazni. — Cesar Tiberij je bil velikega hudodelnika za vse življenje v ječo obsodil. Veliko let potem stopi ta hudodelnik pred cesarja in ga za nič drugega ne prosi, kakor za smert, da bi bilo le enkrat dolgega terpljenja konec. Ali cesar mu je odgovoril: „Ljubi moj! glej še te dobrote ti skazati ne morem, da bi te k smerti obsodil, ker si moj sovražnik, ker me nisi še odpuščenja prosil.“ Glejte! človek si od cesarja še smerti ni mogel izprositi, dokler se ni z njim sprijaznil. Ali si bo morebiti grešnik od Boga sprostiti mogel življenje in še celo večno življenje, dokler se z Bogom ne sprijazni?

Poslušajte čudo! So ljudje, ki z lažmi in krivimi prisegami krivično blago spravljajo in ubozim kri pijejo; so preklinjavci, ki se noč in dan zelene jeze sušijo, Boga in svetnike preklinjajo. Taki in enaki ljudje hodijo v cerkev molit; Boga dobrot prosit, potem ko so ga tako močno razžalili. Ali so se pa z Bogom sprijaznili, so se sprijaznili z bližnjim, so povernili krivično blago, so očistili svojo vest? O kaj še? Saj tega treba ni, ker mislijo, da so pravični. Gredó v cerkev, da greh na greh nakladajo namesti, da bi se jih očistili. In vendar nespametni tožijo, da jih Bog uslišati noče. Kaka neumnost!

Kako se molitev grešnika Bogu gnjusi, poslušaj priliko. Ko bi prišel k tebi človek umazan, grintov in gnjil, da bi strašno smedel, poln gnjusobe in golazni, da bi ga ne bilo mogoče pogledati; in s takim človekom bi se moral ti več časa pogovarjati, ž njim iz ene skledé jesti, ž njim v eni postelji spati; kaj ne, vsaka ura pri njem bi se ti zdela cela večnost; ti bi težko čakal, da bi se ga znebil. Po tem takem si lahko misliš, s kako gnjusobo Bog poslušá molitev grešnika, ki ima svoj jezik umazan z lažmi, s kletvino, s prisegami, z rotnjem; serce pa černo gerdih misli in pregrešnih poželenj, sovraštva in nevošljivosti. Kdor hoče z molitvijo Bogu dopasti in uslišan biti, naj očisti svojo dušo in s čistimi rokami mora stopiti pred božji obraz.

2. O tudi mene Bog uslišati noče, zdihuje spet drugi. Poprašuj se ali ni tega kriva tista reč, katero od Boga prosiš. Morebiti je slaba, škodljiva, nepotrebna ali še celo grešna. V svojih molitvah je človek večkrat podoben majhnim otrokom, ki od starišev nož prosijo; pa stariši jim ga ne dajo, ker vedó, da bi se otrok znal vrezati. V svojih molitvah je človek bolniku podoben, ki po vseh jedih hrepeni, pa ne pomisli, da bi mu škodljive bile, ako bi mu jih dali. Kakor pametni stariši otroku noža v roko ne dajo, naj še toliko po njem kriči; kakor zdravnik bolniku škodljivih jedi vživati ne pripušča, tako Bog z nami dela. Kar nam škodovati utegne, tega nam ne dá, naj ga še tako goreče prosimo.

Bog hoče človeku dati, kar je dobro; človek pa imeti hoče, kar je slabo. Aleksander, mogočen kralj Macedonski, je Diogena, moža nizkega stanu, v veliki česti imel. Kralj se je zatoraj nekdam k njemu podal in mu je rekel, naj od njega prosi, kar hoče in mu bo dal. Diogen se je takrat ravno na solncu grel. Vsak izmed vas bi bil na mestu Diogena od kralja kako veliko milost prosil: eden denarjev, drugi blaga, česti itd. . . . kaj ne? Diogen ga pa ni prosil bogatij, ampak rekel mu je le: „Druzega te ne prosim, o kralj! kakor da mi nekoliko na stran stopiš, da mi sence ne delaš.“ Diogen je bil nespameten, kaj ne? In vendar kristijani ravno tako delajo z Bogom. Bog pravi: Prosi človek, kar hočeš in dal ti bom. Človek pa večkrat pravi: Vgani se mi, to je stori se slepega, da mojih hudobij vidil ne boš, da bom potem delal, kar mi je ljubo.

Še nespametnejše delajo tisti, ki od Boga take reči prosijo, ki so Bogu v nečast, grešne in duši v pogubljenje. Nekteri prosijo bogastvo, pa Bog jim ga ne dá, ker ve da bogastvo bi jih lahko pogubilo. So tatje, goljufi, zapeljivci, kopači zakladov, tisti, ki pravijo da toči branijo, ki boleznim zagovarjajo in drugi, ki imajo malopridne molitve, vsi ti Boga prosijo, naj jim pri njegovih goljufijah in hudobijah pomaga. Ali bo Bog teh uslišal, ki ga na pomoč kličejo, naj jim grešiti pomaga? Menim da ne! So maščevavci, ki so sovražniku maščevanje prisegli, pa mu škodovati ne morejo; tedaj prosijo Boga, naj bi on sovražnika strahoval s strelo iz jasnega neba, da bi ga peklenski ogenj požerl. Ali bo teh uslišal Bog, kateri je svojega bližnjega ljubiti ukazal, kakor samega sebe? So ponočuhi, ki Boga prosijo, naj da starišem terdno spanje, da bi zamogli dušam otrok škodovati. Z eno besedo so grešniki, ki Boga k grehu na pomoč kličejo. Večni, sveti Bog! ali boš take prošnje uslišal? O ne, ampak prizanesi! saj človek ne ve, kaj da prosi. Nikar človeku šibe ne pripusti, s katero samega sebe tepsti hoče!

Da ložje zapopadete, kako nevšečne so Bogu nesramne in grešne prošnje, poslušajte sv. Avguština, ki pravi, da človek od Boga nič prositi ne sme, kar ga je sram prositi na glas vpricho ljudi. Tako moraš moliti, kakor da bi ti vsi ljudje, kar jih je v cerkvi, v serce

videli in slišali, kam da tvoje molitve merijo. Kaka sramota bi tedaj obšla nezvesto gospodinjo, ko bi njen mož slišal, da mu vse slabo še celo smerti prosi, zato da bi potem sama delala, kar jej je ljubo? Kaka sramota bi obšla nevesto, ko bi jo tašča slišala, da ji smert prosi, zato da bi le sama gospodinstvo dobila. Kako bi se spet tašča sramovala, ko bi jo nevesta slišala, da jej vse slabo prosi. Kako bi se sramoval goljuf, ko bi ga ljudje slišali Boga prositi, naj mu goljufati pomaga, naj goljufije podpira in jih zakriva. Gotovo je, da nobeden bi kaj takega od Boga na glas ne prosil, ker sram bi ga bilo pred ljudmi. In vendar Bog vse take in enake molitve slišati mora! Ali ne bo človeka še bolj sram pred Bogom, kakor pa pred ljudmi?

3. O mene Bog tudi uslišati noče, zdihuje spet tretji. Poprašuj se, o kristijan! ali ni tega kriva tvoja molitev? Ali molitvi ne pomanjkuje morebiti prava vera, terdno zaupanje, posebno pa stanovitnost? Če molitvi te lastnosti manjkajo, ne more je Bog uslišati, tega nobeden pameten človek tirjal ne bo. — Sv. Bernard je bil prednik ali opat nekega klostra. Kedar so menihi skupaj molili, vidil je ta sveti mož vsakemu menihu lepega angelja na strani stati, kateri je vse besede molitev v bukve zapisoval. Pa vsak angelj je drugači pisal. Eden je pisal z zlatimi čerkami, drugi s srebrnimi, tretji pa s černo tinto — kakor so menihi bolj ali manj pobožno molili. Nekteri angelji so pisali le z vodo. To so bile molitve tistih menihov, ki so z ustmi sicer molili, kakor drugi, njih trupla so bile v cerkvi, z duhom in z mislimi pa Bog ve, kod so hodili po širokem svetu. Kakor je med molitvijo razloček, da je ena dobra, druga slaba, tako tudi Bog dela. Dobre molitve uslišuje, slabih pa nikdar uslišal ne bo. In to je čisto po pravici. „Kako bo Bog tistega uslišal, ki še sam ne ve, kaj da mu iz ust gre?“ govori sv. Ciprijan.

Tako slabo nekteri kristijani molijo. Prebirajo jagode na očenašu, kakor da bi šteli. Odmolijo veliko verst Očenašev z jezikom, pa njih misli so doma pri pohištvu, ali Bog vé, kje. Ali bo Bog tako molitev uslišal? Ne, ampak pritožil se bo čez take molivce, kakor se je bil pritožil čez Izraelce rekoč: „To ljudstvo me z jezikom česti, njih serca so pa daleč od mene.“

Bog pa tudi tistega ne usliši, ki v molitvi ni stanoviten. Marsikteri kristijan v kaki sili v cerkev priteče in Boga prosi, naj ga reši te ali une nadloge, ki ga tako silno teži. Če ga Bog prav hitro ne usliši, hitro je tudi z molitvijo pri kraju. Namesti da bi stanoviten ostal, začne zoper Boga godernjati: Saj me Bog ne usliši, pač le zastonj molim. Tako marsikteri moli in ne pomisli, kdo je Bog, kdo človek. Človek — červ na zemlji — tirja, naj ga kralj nebes in zemlje koj pri tej priči usliši, kakor da bi bil njegov hlapec. — Človek, ki tako prederzno in nestanovitno moli,

naj bere zgodbo iz svetega evangelija, ki se blizo tako-le glasi: Bila je v Jeruzalemu kopel ali vodnjak, ki se je imenovala Betsajda. Okoli tiste kopeli je ležalo veliko bolnikov, kruljevih, slepih, gluhih, gobovih, ki so čakali, da bi se voda zganila ali plivkala. Ker Angelj Gospodov je ob gotovih časih prišel in je vodo zganil, da je začela plivkati. Kdor je po tem plivkanju prvi stopil v vodo, ozdravel je je, naj je le imel katero bolezen koli. Med bolniki, ki so tam okoli čakali na plivkanje vode, bil je tudi posebno velik siromak. Ves kruljev je bil. Sam si ni mogel pomagati in tudi človeka ni imel, da bi ga bil v vodo nesel, kedar je plivkati začela. In kaj mislite, koliko časa je ta človek čakal, da bi mu bil kdo pomagal, k vodi ga pripeljal? Celih osem in trideset let je čakal tamkaj brez pomoči, brez tolažbe. Pretekel je dan za dnevom, mesec za mescem, leto za letom. Preteklo je celih 38 let! Vsak dan je vidil, kako je angelj vodo zganil; je videl kako je bolnik za bolnikom v vodo stopal in zdravje zadobil: le on — revež čez vse reveže — le on bolen ostane. Toliko sto in sto, tavžent in tavžent bolnikov ozdravljenih tisto vodo zapusti zdravih, le on — revni siromak bolen ostane. Kolikokrat in kako serčno je Boga za ozdravljenje prosil, je proti nebesom za pomoč zdihoval, kako je tovarše prosil, naj ga v tisto vodo nesejo, pa vse zastonj. Njegova molitev tako dolgo ni bila uslišana, — celih 38 let. Pri vsem tem zaupanja na Boga ni zapustil, zoper Boga ni godernjal. In Bog je njegovo zaupanje in stanovitnost obilno poplačal, ker ozdravil ga je Jezus čudovitno.

Glejte ta bolnik nam je lep izgled, kako moramo zaupati v Boga in stanovitno moliti. Sv. Krizostom ne more prehvaliti potrpeljivosti tega 38letnega bolnika, in nas kristijane posvarja, rekoč: „Sram nas bodi, če le 10 dni molimo in hitro gorečnost v molitvi zgubimo, če nas Bog hitro ne usliši.“ Kedar ste v kaki sili, o kristijani! ne smete, ne morete Bogu časa odločiti, v katerem vas mora uslišati. To moramo le Bogu pripustiti, ki najbolj vé, kaj da nam je dobro. Če nas Bog hitro ne usliši, on že vé zakaj, da ne.

Če nas pa Bog uslišati misli, zakaj nas hitro ne usliši? bo kdo prašal. Kaj takega se prašati ne spodobi. Božjih sodeb preiskovati ne smemo, ampak čestiti moramo njegovo neizrekljivo previdnost. Za dva vzroka pa vem, zakaj da nas Bog hitro ne usliši. Pervo zato, ker ga naša molitev močno veseli. Z molitvijo mu najlepšo čest skazujemo in najlepšo dolžnost svete vere opravljamo. Drugič pa ne usliši zato, da bi v molitvi bolj goreči postali. Bog človeka tako dolgo ne usliši, dokler se prav moliti ne navadi. „Molite brez prenehanja“ Kristus govori.

Sklep.

Če hočemo tedaj, da nas Bog usliši, — preden moliti začnemo, očistimo svoje serce, sprijaznimo se z Bogom. Potem prosimo ga le takih reči, ki so Bogu na čest in nam v zveličanje. Molimo tako, kakor Bog ukazuje: zaupljivo in stanovitno. Stanovitno bodi v molitvi, o kristijan! Zjutraj, ko vstaneš, prva reč bodi molitev; zvečer, ko se počivat spravljaš, zadnja reč bodi molitev. Moli po poti, moli med delom, če ne na glas, pa vsaj v sercu. Moli posebno med daritevjo svete maše in Bog te bo uslišal. Vresničile se bodo potem nad teboj besede sv. evangelija: „Kdor prosi, prejme; kdor išče, najde; kdor terka, njemu se odpré!“ Amen.

Pridiga v god Kristusovega vnebohoda.

(Nauk, ki nam ga daje praznik Jezusovega vnebohoda; govor. R. G.)

„Oni pa so šli, in so učili povsod.“
Mark. 16, 20.

Vvod.

Kedar je bil naš Zveličar že vse spolnil, kar si je na zemlji zgotoviti namenil, prikazal se je še poslednjikrat svojim apostelnom. In je svaril njih nevero in terdobo njih serca, da še celo tistim, kateri so vidili, da je vstal, niso verjeli. Nato pa jim je rekel: „Pojdite po vsem svetu, in oznanujte evangelije vsem stvarim. Kdor veruje, in je kerščen, bo zveličan; kdor pa ne veruje, bo pogubljen.“ — Na zadnje jim reče, naj se podajo na oljsko goro. Aposteljni gredó, in se na oljski gori zberó. Ondi se vstopi Jezus na nek visok kamen, začne aposteljne blagoslovljevati, in od njih slovo jemati. Ko to vidijo in slišijo, dozdeva se apostelnom čudno; pa le še bolj so se čudili, ko se je začel Jezus od tal pomikati in kviško dvigovati; in le višej in višej je šel gori proti nebu, dokler ni oblak prišel, in ga je vzel apostelnom spred oči. Začudeni gledajo aposteljni za njim. Dva angelja prideta v belih oblačilih, ter jim povesta, da bo Jezus, ki je zdaj v nebesa šel, še enkrat na svet prišel. Potolaženi se povernejo nazaj v mesto, pričakovat sv. Duba. In ko ga prejmo, šli so in so učili povsod, in Gospod je delal z njimi, in besedo poterdoval s čudeži, kateri so se potem godili. — To je prigodba danšnjega praznika, kakor jo nam dopoveduje da-

nešnje sveto evangelije, in je vredna, da jo nekoliko bolj prevdarjamo, ter si iz nje za svoje zadržanje kak lep nauk posnamemo. Poslušajte tedaj, kaj nas uči skrivnost Jezusovega vnebohoda? O Jezus! ki si danes vesel v nebesa šel, razsvetli nam um in ogrej nam serce, da zvesto poslušamo in spolnujemo tvoje nebeške nauke in za teboj tudi enkrat pridemo v sv. nebesa!

Razlaga.

Skrivnost vnebohoda Kristusovega nas opominja, da

1. **O d t e r g a m o s v o j e s e r c e o d v s e g a, k a r j e p o s v e t n e g a, o d t e g a s v e t a.** Kakor je Kristus svet zapustil, moramo tudi mi na duhovno vižo svet zapustiti. Zato pravi sv. Pavel: „Bratje! ako ste vstali s Kristusom, iščite, kar je gori, kjer je Kristus sedeč ob desnici božji: hrepenite po tistem, kar je zgoraj, ne pa, kar je na zemlji.“ (Kolos. 3, 1. 2.) Pervi kristijani so si te besede prav terdno na serce navezali, ter niso iskali posvetne česti, pozemeljskega veselja in časnega blaga, in so si prav skerbno prizadevali, ogibati se sveta in njegovih dobrot in sladčic. Obnašali so se na tem svetu le kot tujci in popotniki, in so se neprenehoma ozirali proti nebeški domačiji, v kateri Jezus s svojimi izvoljenimi kraljuje in gospoduje. Nam se morda vse to pretežavno zdi? Pa kaj pomaga: stvarjeni smo ravno zato, da na tem svetu delamo za uni svet, za nebesa; in ob uri, ko se ne zanašamo, umerli bomo, in šli radi ali neradi iz tega sveta. Če bi pa svoje serce le na ta svet navezovali, svojega veselja le tukaj iskali, nič prida bi si za večnost ne nabrali. Serce bi nam se zarastlo v posvetne reči, na Boga in na dobre dela pa bi pozabilo, in kedar bi umerli, stopili bi brez zasluženja na božjo sodbo. Le ozrite se na posvetne ljudi, in si ogledujte njih djanje in ravnanje, in se bote prepričali, da sem pravo govoril. Sv. Bernard tako-le govori od posvetnih ljudí: „Jedli so in pili in se smejali, pa ob enem trenutljeju so bili pahnjeni v pekel.“ Da, res je, kdor svoje serce na grudo navezuje, kdor se v časno in minljivo tako zaljubi in zamakne, da se brez žalosti in bolečine ne more od tistega ločiti; kdor tako živi, kakor bi mu bilo vekomaj tukaj ostati, slaba bo za njegove nebesa. Zatoraj sv. Pavel ne opominja zastonj, da mora kristijan hrepeneti po tistem, kar je zgorej. Sveti Anton Toledonski je poslušal nekega dne pridigo nekega meniha iz puščavniškega reda sv. Avguština. In pridigar je razlagal besede aposteljnove: „Nikar ne ljubite sveta, in tudi tega ne, kar je v njem,“ in je veliko pripovedoval od nečimurnosti vsega posvetnega in od zaničevanja časnega. In od tistih-malo je Antenu res hudo zamerzelo vse časno, in je svoje oko opiral le proti nebeškemu.

Ljubi farmani! da bi pač mi svetnika posnemali vsaj toliko, da bi se časnega le toliko in le tako posluževali, da bi nas to ne zaderževalo, doseči večno življenje.

Zato mora pa tudi skrivnost vnebohoda Kristusovega

2. v nas obuditi goreče želje do nebes, to je: do tega, kar je zgoraj. Naš Gospod Jezus Kristus, ki je danesnji dan v nebesa šel, nas vabi, da bi ga vsaj s svojimi željami tje gori spremljevali. Kakor se orel naviš v zrak vzdiguje, da bi svoje mladiče kviško letati učil; dvignil se je tudi Jezus naviš proti nebesom, da bi tudi v nas obudil želje do nebes in nam pot tje gori pokazal. Kjer je naš zaklad, ondi mora biti tudi naše serce. Kristus v nebesih je naš edini zaklad, zato mora pa tudi naše serce proti njemu puhteti, in morajo vse naše želje k njemu obrnjene biti. Toda oh in preoh! koliko je ljudi, ki bi radi dali Jezusa in njegove sveta nebesa, da bi le smeli zmerom na zemlji ostati; tako malo poželjenja imajo do Jezusa, tako malo ga ljubijo, tako malo vedó in zapopadejo, kaj se to pravi, pri Jezusu biti in vekomaj uživati nebeško veselje. Prav podobni so Ezavu, ki je za skledo leče prodal imenitno pravico pervorojenca, na to pa obžaloval svojo nespamet, pa že prepozno. „Želim razvezan biti, in biti z Jezusom,“ je zdihoval sveti Pavel, ko je bil zamaknjen v tretje nebo, in je gledal njegove skrivnosti in sladkosti. Kaj bi bil še le rekel, ko bi bil smel gledati celo nebeško veličastvo, in smel okušati njegovo veselje? In ravno zato, da v nebesa pridemo, moramo imeti tudi mi, ljubi moji! poželjenje do nebes. Če bi si nebes kar nič ne želeli, tudi nič ne bi delali za nebesa; in če bi za nebesa nič ne delali, ni upanja, da bi jih kedaj v last dobili. Longin, to je tisti nevernik, ki je s sulico prebodel Jezusovo levo stran, spreobrnil se je h kerščanski veri. Zvedel je po neki prikazni, da bo kot mučenec sklenil svoje življenje. Ko to zve in sliši, da se vojščaki že približujejo, ter pridejo, ga lovit, oblekel je najdražje svoje oblačila, napravil gosti, in šel prišlim vojščakom naproti prijazno pozdravljevaje jih s temi-le besedami: „Kako veličastne so pota tistih, ki mir oznanujejo! Veselim se, kedar me kličejo in mi pravijo: Pojdimo v hišo božjo!“ (Ps. 121.)

Vidite! toliko moč in sladkost daje in s toliko tolažbo v življenju in o smerti nas napaja misel in želja po nebesih, če si jih žive in gorke ohranimo v svojem sercu. Da, resnično se poterdi nad pravim kristijanom beseda Jezusova, ki pravi: „Kjer je tvoj zaklad, ondi bo tudi tvoje serce.“

3. Skrivnost Jezusovega vnebohoda tudi še z sladkim upanjem napaja našo dušo. Zakaj Kristus je v nebesa šel tudi zato, da bi tudi nam pot tje gori nadelal, in nam odperl vrata nebeške. „Grem tje gori, vam stanovanje pripravljat“ (Jan. 14, 2.), je rekel Jezus svojim učencem in tudi nam. In pri zadnji večerji je molil k svojemu nebeškemu Očetu, in rekel: „Oče! želim, da

vsi, ki si mi jih izročil, bodo z menoj ondi, kjer sem jaz, da gledajo moje veličestvo, ki si mi ga dal." Ali slišite, kaj Zveličar želi? Želi, da bi se njegovi učenci in služabniki znašli in veselili na tistem kraju, na katerem se on sam nahaja. Če je pa Jezus že na tem svetu tako goreče molil k svojemu nebeškemu Očetu, in ga prosil, naj bi tudi nas vzela v nebeško domovino; gotovo tudi zdaj, ko ob božji desnici sedi, ne neha za nas prositi. In res nam apostelj spričuje, da dan na dan prosi za nas. Tak priprošnik pa bo gotovo uslišan. Zato je pa tudi terdno zastavljeno naše zaupanje, in smemo zvesto pričakovati, da bo tudi nam nebeško veličestvo v del, ako si le prizadevamo na vso svojo moč, zaslužiti si ga s tem, da opravimo živo vero in po tej veri bogaboječe, ter prav kerščansko živimo.

O ljubi Bog! to nam je pač sladko tolažilo v vseh sedanjih revah; nam je hladivno mazilo za vse rane, ki nam jih dela ta svet; nam je terdna podpora v vsem terpljenju, v vseh stiskah in težavah sedanjega življenja. Če si tedaj reven in ubožen, ljubi moj kristijan! in imaš dohodke pičle, stroške obilne; imaš otročičev dosti, kruha pa malo; imaš skerbi veliko, veselja pa le po redkem; oh, obračaj tje gori svoje oko proti veličestnim nebesom, kjer Jezus ob božji desnici sedi. Glej! tudi ti boš tje gori prišel, če se voljno v sveto voljo božjo vdaš, in te za ljubo imaš, kar ti je Bog dal; če si tudi tukaj reven, tam gori boš bogat! — Če te ljudje zaničujejo, po krivem dolžé in obrekujejo, in ti krivico delajo, in se ti milo stori, te serce boli; le tje gori proti nebesom obračaj svoj pogled; glej! če si tudi tukaj zaničevan in zasramovan, tam gori boš k česti prišel, tam gori v nebesih boš vekomej z Jezusom kraljeval, da le zdaj vso krivico voljno preterpiš. — Če si nadložen in bolen, in te bolezen hudo ima, in te po udih terga, in spanje od tebe beži, in noč in dan počitka nimaš; le tje gori proti nebeski domovini ravnaj svoje misli in želje; glej! tam gori nad solncem in zvezdami v svetih nebesih je ni žalosti, ne solze; je ni rane, ne bolečine; ga ni terpljenja ne težave; temveč le večna sladkost in večno veselje, ki bo tudi tebi v del, če voljno preboš vse stiske in težave sedanjega življenja, kakor so jih prebili in preterpeli Gospodovi učenci. — Le pomislite, koliko so aposteljni Jezusovi prestali in preterpeli; kakšno preganjanje prebili, in kolike grozovite muke in kako strašno smert imeli. Jakob mlajši, škof v Jeruzalemu, je bil izverh tempeljna pahnjen, po tem kamnjan, in po nekem valjavcu do konca usmerten. Pavel, ko rimski mestjan, je bil obglavljen; Peter po Jezusovem prerokovanju križan, in sicer z doli obrnjeno glavo, ker se je nevrednega štel, s svojim Gospodom enako smert terpeti. Po starem izročilu je bil tudi sv. Matija v Jeruzalemu kamnjan. Sv. Matevž, oznanovavec v Indiji in Etijopiji, je bil neki na oltarju z mečem preboden, ko je opravljal daritev sv. maše. Sv. Jernej je bil v Armeniji živ odert, in

po tem ob glavo djan. Sv. Andrej je bil v mestu Petra na Gerškem križan. Sv. Tomaž, ki je Partjanom in Medjanom luč sv. vere prižigal, je bil neki s sulicami boden in umorjen. Sv. Filip, ki je deželi Scitijo in Frigijo Kristusu prerodil, je bil v Hierapoli na križ pribit in s kamnjem pobit. Sv. Simon in Tadej sta stavnico sv. kerščanske vere tje v Perzijo nesla in ondi za sveto vero umerla.

(Konec prihodnjič.)

Pridige o stvareh božjih.*)

I. povelikonočna nedelja.

Vvod. Perve tri sto leta je bila pravda, kdaj se naj obhaja velika noč. Sv. Nicejski zbor je odločil, da . . . Torej je velika noč vselej v igredni čas. Pray tako; kajti velika noč in v igred sta si podobna.

Razlaga. 1. V igred je najveselejši čas: tudi velika noč. Kako žalostno po zimi, kako lepo je zdaj v naravi; — predenj je Jezus od smerti vstal, tudi žalostno. Po vstajenju pa vsa druga. 2. V igred je najmenitnejši čas: tudi velika noč. Zdaj se morajo njiva, nograde popraviti, posjati . . . Kdor zamudi ne bo nič žel. Tudi velika noč tako. „Ako Kristus ni od smerti vstal, je naša vera prazna.“ Pa je vstal in dopričal in aposteljni so za to umerli. 3. V. je najnevarniši čas: tudi v. n. Rahlo je vse na polji, veter, slana lahko škoduje in pokonča. Tako tudi v. n. Sveta cerkev kliče, naj vstanejo grešniki iz grešnega groba; kdor zamudi je v nevarnosti, da ostane in umerje v grehah.

II. povelikonočna nedelja.

Vvod. Jezus je rad v prilikah govoril. Primerjal je svojo cerkev nogradu, njivi, ureži, žetnini; pa tudi hlevu in je verne najrajši menoval ovce, duhovnike pa pastirje. In prav je tako; pravi kristijani naj bojo, kakor so ljube ovčice.

Razlaga. Ovčice so 1. ubogljive. Zvesto pastirja gledajo in poslušajo, le zažvižga, in . . . Tako naj delajo tudi kristijani; radi naj poslušajo kerš. nauk, svaritve, prošnje. Kako pa nekteri delajo? O. so 2. plašne. Vsake stvarice, ki se jim nevarni zdi, se ustrašijo in beže. Tudi krist. imajo veliko nevarnost, naj čujejo in beže. Kako voljno se dajo striči in v mesnico peljati. Taki naj bojo kristj.; poterpežljivo naj prenašajo, kar jim Bog pošilja. Kako pa nekteri godernjajo! O. so 4. najrajši v tropu in se ena druge deržijo, posebno ko jim kaka nevarnost proti. Tako tudi kr. Naše dni veliko nevarnost, — le pogledjmo v Švajco, na Nemško,

*) Prostora zmanjkuje; zatorej samo osnovane pridige; — prihodnjič spet cele.

Laško . . . Kako! Kat. se družijo in se eden drugega oklepajo; tako je prav: Eden za vse in vsi za enega! —

III. povelikonočna nedelja.

Vvod. Učenci Jezusa nekaj časa niso videli; pa vstal je in se jim prikazal; videli so ga in bili so veseli. Tudi mi po zimi. ko zemlja v grobu spi, marsikaj nismo videli, kar radi imamo in bili smo žalostni. Med temi stvarmi so ljube tičice; v jeseni so nas zapustile, zdaj v vîgredi so spet prišle in veseli jih gledamo in poslušamo. O ljubih tičicah danes.

Razlaga. T. 1. čudno narejajo svoje gnezda; tako čudno, da nobeden mojster . . . Pa vendar zdaj ravno tako, kakor pred 1000 leti; ni pri njih napredka. Človek pa napreduje, ker ima dušo in zmožnost; poglej, kako visok si, pa spominjaj se tudi odgovora zavoljo prejetih darov! T. 2. prelepo prepevljajo. Poslušaj zjutrej in zvečer: Slavo pojó svojemu stvarniku in vsaka v svojem jeziku. Dajaj tudi ti Bogu čest in moli ga, poj mu v cerkvi sv. pesmi, — naj lepši je: v maternem jeziku. T. 3. marljivo delajo in si iščejo živeža. Komej svita, in že so tičice pri svojem delu, zdaj nosijo gnezda, zdaj berskajo, lovijo, kermijo in vodijo mladje, in Oče neb. jih živi. Uči se, in tudi ti bodi marljiv, opravljaj svoje opravila, bodi z malim zadovoljen in Oče neb. bo tudi tebe preživljal!

IV. povelikonočna nedelja.

Vvod. Žalovali so učenci, ker jim je Jezus rekel, da jih bo zapustil. Jezus pa je terdil, da je dobro za-nje. In res tako: poslal je sv. Duha. Tako človek marsikaj na svetu prav ne pozna. Ljudje mislijo, da so cvetlice le zato da jih gledamo, vohamo in občudujemo; naka! one imajo tudi zdravilne moči in nam dajejo lepih nauk. In od teh lepih nauk danes.

Razlaga. Cv. nas učijo s tim, 1. da imajo tako lepe boje ali barve. So zelene, in nas učé, naj zaupamo na Boga; so bele in nas učé, naj si ohranimo nedolžno serce; so rudeče, in nam pravijo, naj se sramujemo gerdih besed in djanj; so modre in nas spominjajo pokore. — Cv. nas učé s tim, 2. da tako lepo dišijo. Pri sv. kerstu nam je bilo rečeno, naj dobre dela doprinašamo in tako zlahten duh med ljudmi razširjamo. Delajmo dobro — in varujmo se smradu! — Cv. s tim, 3. da tako hitro venejo. Človek je kakor roža . . . Ne zabimo tega in ne zanašajmo se na mladost, lepoto zdravje!

V. povelikonočna nedelja.

Vvod. Danešnje sv. ev. govori od molitve, in sv. cerkev pelje svoje verne pod milo nebo, naj tam prosijo za srečo in blagoslov posebno za poljske pridelke. Procesije pod milim nebom so že silno

stare in nas učijo lepih reči. Danes: Procesije pod milim nebom kličejo: Človek veruj, zaupaj, ljubi!

Razlaga. Človek ne more ne travice narediti; koliko pa je trave, žita in drevja! Le poglejte, ko hodite pri procesijah pod milim n. Zatorej 1. čl. veruj! Stvaril je vse Oče neb., ki je vse-mogočen in neskončno dober. Bodi mu hvaležen, na dobro obračaj njegove dari, spolnuj njegove zapovedi in ne žali ga! — Koliko je trave, žita . . . Vse to je spalo po zimi; Oče neb. je varoval, da je spet oživelo, dal je solnce sijati in dež iti, da je vse ozelenelo, se razrastlo in tako lepo kaže. Danes hodimo po polju in združeni prosimo, naj . . . Jezus pa pravi: „Kjer sta 2 ali 3 v mojem imenu . . . nas pa je toliko, med njimi tudi toliko nedolžnih otrok . . . zatorej 2. čl. zaupaj! Pa vendar tudi sam si prizadevaj, delaj, obnašaj se kerščansko, da se neb. blagoslova vrednega storiš, deli ubogajme! — Poglej stvarjeni svet, ravno zdaj v vigredi ti vse oznanuje božjo ljubezen; in hodimo pri procesijah po polji pravičnih in hudobnih, prijatlov in neprijatlov; dalje hodimo v tuje cerkve, pa tudi tam najdemo svoje brate, ki imajo našo vero; tam se poljubita križa v znamenje, da tudi tu bivajo bratje v Kristusu. Zatorej 3. čl. ljubi, ljubi Boga črez vse in bližnjega, kakor sam sebe.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Preč. g. častni korar in dekan v Kapli Čuden Mat. se je zavoljo bolehnosti odpovedal dekanijstvu, ktero je sprejel č. g. Dobajnikar Šte., župnik v Svečah. Za župnike so postavljeni č. gg.: Bachmajer Boštj. v Greifenburgu, Wegscheider Juri v Št. Janžu v Pöllingu, Wank Mih. v Zarijah. Č. g. Raith Pet. gre za provizorja v Trebinje. Č. g. Šöfman J. je stopil v pokoj. Umerl je č. g. Zemrosser, župnik v Trebinjah. R. I. P.!

Lavantinska škofija: Č. g. Fric Mat, iz križnega reda, je postal farni oskerbnik in dekan pri Veliki nedelji; č. g. Majhenič Kašpar, istega reda duhovnik, je postavljen za farnega oskerbnika pri sv. Miklavžu blizo Ljutomera; č. g. Šporn Siegfried, mašnik istega reda, za farnega oskerbnika v Ormužu, in č. g. Gmajnar Karol za provizorja pri sv. Jederti blizo Laškega. — Č. g. Pečar Jože je prestavljen za kapl. na Muto, in Čuček P. Ernest, novomašnik, nastopi službo pri sv. Vidu poleg Ptuja. — Umerl je č. g. Repotočnik Rajmund, kaplan pri sv. Jurji pod Rifnikom. R. I. P.!

Goriška nadškofija. Preč. g. Legiša Andr. je izvoljen za stolnega korarja. Umerl je č. g. Trevizan Anton, duhovnik v pokoju. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Umerla sta č. gg. Vidic Mat. in Pri-možič Mat. R. I. P.!